ĢENERĀLADVOKĀTA FILIPA LEŽĒ [*PHILIPPE LÉGER*] SECINĀJUMI, sniegti 2005. gada 14. jūlijā [1]

1. Šajā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu *Østre Landsret* (Austrumu apgabala tiesa, Dānija) lūdz Tiesu interpretēt vairākus Padomes 1993. gada 1. februāra Regulas (EEK) Nr. 259/93 par uzraudzību un kontroli attiecībā uz atkritumu pārvadājumiem Eiropas Kopienā, ievešanu tajā un izvešanu nosacījumus [2].

2. Iesniedzējtiesas uzdotie prejudiciālie jautājumi aicina Tiesu īpaši precizēt dažas svarīgas procedūras, kas nosaka atkritumu, kas paredzēti pārstrādei, pārvadāšanas starp dalībvalstīm, sastāvdaļas.

I — Atbilstošās Kopienu tiesību normas

3. Kā to Tiesa ir norādījusi [3], regulas mērķis ir ieviest saskaņotu procedūru sistēmu, ar kuru palīdzību atkritumu aprite varētu tikt ierobežota, lai nodrošinātu vides aizsardzību.

4. Regulas II daļa nosaka procedūru, kas piemērojama atkritumu pārvadāšanai starp dalībvalstīm. II sadaļas A nodaļa, kas ietver 3.–5. pantu, attiecas uz atkritumiem, kurus paredzēts apglabāt, un tās pašas sadaļas B nodaļa, kas ietver 6.–11. pantu, attiecas uz atkritumiem, kurus paredzēts reģenerēt. Noteikumi, kas piemērojami attiecībā uz atkritumu pārvadājumiem, kas paredzēti reģenerēšanai, nav tik stingri, kā tie, kas attiecas uz atkritumiem, kas paredzēti apglabāšanai. Šī atšķirība noteikumos izskaidro-

1 — Oriģinālvaloda — franču.

2 — OV L 30, 1. lpp. Regula, kuru groza ar Komisijas 1999. gada 24. novembra Lēmumu 1999/816/EK (OV L 316, 45. lpp.; turpmāk tekstā — "regula").

3 — 1994. gada 28. jūnija spriedums lietā C-187/93 Parlaments/Padome (*Recueil*, I-2857. lpp., 26. punkts).

jama ar Kopienu likumdevēja gribu nodrošināt prioritāti reģenerācijai [4]. Jēdzieni atkritumu "apglabāšana" un "reģenerācija" ir definēti Padomes 1975. gada 15. jūlija Direktīvā 75/442/EEK par atkritumiem [5], uz kuru regula īpaši atsaucas [6].

5. Regula uzliek par pienākumu jebkurai fiziskai vai juridiskai personai, kas vēlas veikt atkritumu pārvadājumu no vienas dalībvalsts uz citu dalībvalsti ar nolūku tos apglabāt vai reģenerēt, sauktai par "paziņotāju", darīt zināmu savu pārvadājuma nodomu kompetentajām iestādēm, kā arī personai, kura ir atkritumu saņēmējs.

6. Šīs regulas 2. panta g) punkts definē "paziņotāju" šādi:

"g) "paziņotājs" ir jebkura fiziska vai juridiska persona, kuras pienākums ir iesniegt paziņojumu, citiem vārdiem sakot, šeit un turpmāk tā ir persona, kura ierosina veikt atkritumu pārvadājumu vai kura ir nosūtījusi atkritumus:

i) persona, kuras veiktās darbības ir radījušas atkritumus (sākotnējais ražotājs);

vai

ii) ja tas nav iespējams, šim mērķim dalībvalsts licencēts savācējs vai reģistrēts vai licencēts mākleris, vai aģents, kas nodrošina atkritumu apglabāšanu vai izmantošanu pārstrādei;

vai

iii) ja šīs personas nav zināmas vai licencētas, persona, kurai pieder šie atkritumi vai kurai ir šo atkritumu juridiskās kontroles tiesības (īpašnieks);

[..]."

7. Saskaņā ar regulas devīto apsvērumu iepriekšēja paziņojuma kompetentajām iestādēm par atkritumu pārvadājumu mērķis ir, lai tās "būtu pienācīgi informētas, jo īpaši par atkritumu veidu, pārvietošanu un apglabāšanu vai pārstrādi, kas ļautu šīm iestādēm veikt visus vajadzīgos pasākumus cilvēku veselības un vides aizsardzībai, ieskaitot iespēju izvirzīt pamatotus iebildumus pret pārvadājumu".

4 — 1998. gada 25. jūnija spriedums lietā C-203/96 *Dusseldorp* u.c. (*Recueil*, I-4075. lpp., 33. punkts).

5 — OV L 194, 39. lpp. Direktīva, kuru groza ar Padomes 1991. gada 18. marta Direktīvu 91/156/EKK (OV L 78, 32. lpp) un ar Komisijas 1996. gada 24. maija Lēmumu 96/350/EK (OV L 135, 32. lpp.).

6 — Skatīt 2. punkta i) un k) apakšpunktu.

8. Attiecībā uz paziņojuma par atkritumiem, kas paredzēti pārstrādei, procedūru, regulas 6. pants paredz:

"1. Gadījumos, kad paziņotājs gatavojas atkritumus pārstrādei [..] nosūtīt no vienas dalībvalsts uz citu dalībvalsti un/vai vest tos tranzītā caur vienu vai vairākām dalībvalstīm [..], viņš par to paziņo galamērķa kompetentajai iestādei un nosūta paziņojuma kopijas nosūtītāja un tranzīta kompetentajām iestādēm, kā arī kravas saņēmējam.

[..]

3. Paziņošanu veic, izmantojot kravas pavadzīmi, ko izsniedz nosūtītāja kompetentā iestāde.

4. Sastādot paziņojumu, paziņotājs aizpilda kravas pavadzīmi un, ja to pieprasa kompetentās iestādes, iesniedz papildu informāciju un dokumentus.

5. Paziņotājs kravas pavadzīmē sniedz informāciju, it īpaši par:

— pārstrādei paredzēto atkritumu izcelsmi, sastāvu un daudzumu, kā arī ziņas par atkritumu ražotāju un, ja atkritumiem ir dažāda izcelsme, sīku atkritumu uzskaitījumu un ziņas par visu atkritumu sākotnējiem ražotājiem, ja tie ir zināmi,

[..]."

9. Turklāt saskaņā ar regulas 7. pantu:

"1. Saņemot paziņojumu, galamērķa kompetentā iestāde nosūta paziņotājam apliecinājumu par to triju darba dienu laikā un tā kopijas izsūta pārējām kompetentajām iestādēm un kravas saņēmējam.

2. Galamērķa, nosūtītāja un tranzīta kompetentās iestādes 30 dienu laikā pēc apliecinājuma nosūtīšanas var izteikt iebildumus pret

pārvadājumu. Šādi iebildumi tiek balstīti uz 4. punkta noteikumiem. Jebkuri iebildumi rakstiski iesniedzami paziņotājam un citām attiecīgajām kompetentajām iestādēm 30 dienu laikā.

Iesaistītās kompetentās iestādes var pieņemt lēmumu par rakstiskas piekrišanas izsniegšanu ātrāk nekā 30 dienu laikā.

[..]

4. a) Nosūtītāja un galamērķa kompetentās iestādes var izteikt pamatotus iebildumus pret plānoto pārvadājumu:

— saskaņā ar Direktīvu 75/442/EEK un it īpaši tās 7. pantu

vai,

— ja tas nenotiek saskaņā ar attiecīgās valsts normatīvajiem aktiem, kas attiecas uz vides aizsardzību, sabiedrisko kārtību, sabiedrisko drošību vai veselības aizsardzību,

[..]."

10. Regulas 8. panta 1. punkta noteikumi paredz, ka:

"1. Pārvadājumu var veikt pēc tam, kad ir pagājis 30 dienu termiņš, ja nav iesniegti nekādi iebildumi. Piekrišana klusējot tomēr ir spēkā tikai vienu gadu pēc šā datuma.

Ja kompetentās iestādes nolemj izsniegt rakstisku piekrišanu, pārvadājumu var veikt tūlīt pēc tam, kad visas nepieciešamās piekrišanas ir saņemtas."

11. Turklāt regulas 10. pants paredz īpašus noteikumus, kuri piemērojami atkritumiem, kas paredzēti pārstrādei un kuri vēl nav tikuši uzskaitīti II, III vai IV pielikumā. Tas tādējādi paredz, ka šiem atkritumiem piemēro tās pašas procedūras, kuras aprakstītas 6.–8. pantā, izņemot to, ka "iesaistīto kompetento

iestāžu piekrišana iesniedzama rakstiski pirms pārvadājuma uzsākšanas". No lietas materiāliem izriet, ka šī procedūra ir piemērojama elektronikas montāžas atkritumu pārvadājumiem, par ko ir pamata prāva.

12. Visbeidzot, norādu, ka 2003. gada 30. jūnijā Eiropas Kopienu Komisija ir iesniegusi priekšlikumu Eiropas Parlamenta un Padomes Regulai par atkritumu pārvadājumiem [7] un 2004. gada 8. martā grozīto priekšlikumu [8], kuru uz šo brīdi abas institūcijas vēl nav pieņēmušas. Turpmāk norādīšu uz dažām no paredzētajām paziņojuma sniegšanas par atkritumu, kas paredzēti pārstrādei, procedūras izmaiņām.

II — Pamata prāva

13. *Marius Pedersen A/S* (turpmāk tekstā — "*Pedersen*") vērsās pie *Miljøstyrelsen*, kas ir vides valsts aģentūra un kompetentā iestāde Dānijā, lai saņemtu paziņojumus par atkritumu importu un paziņojumu kopijas par atkritumu eksportu [9], ar lūgumu atļaut pārvest 2000 tonnas elektronikas montāžas atkritumu partneruzņēmumam Vācijā ar nolūku veikt to reģenerāciju.

14. Regulas 6. pantam atbilstošu paziņojumu galamērķa dalībvalsts kompetentās iestādes saņēma 2000. gada 25. februārī. Tās savukārt nosūtīja *Pedersen* un *Miljøstyrelsen* apliecinājumu par saņemšanu 2000. gada 2. martā.

15. Ar 2000. gada 14. marta vēstuli *Miljøstyrelsen* informēja *Pedersen*, ka tā vēlētos saņemt detalizētāku eksportējamo atkritumu aprakstu. Šim lūgumam sekoja pamata prāvā iesaistīto lietas dalībnieku apmaiņa ar vēstulēm, 2000. gada 18. oktobra sanāksme, tad divas citas *Miljøstyrelsen* vēstules, datētas ar 2000. gada 31. oktobri un 2001. gada 9. jūliju, kurās *Pedersen* tika informēta par informāciju, ko aģentūra uzskatīja par nepieciešamu, lai piešķirtu atļauju.

16. Aģentūra *Miljøstyrelsen* liedza eksporta atļauju, to motivējot ar to, ka *Pedersen* nav

7 — COM(2003) 379 galīgā redakcija.
8 — COM(2004) 172 galīgā redakcija.

9 — Skat. Dānijas 1996. gada 19. novembra Lēmuma Nr. 971/1996 par atkritumu importu un eksportu 2. pantu.

tai nosūtījusi vajadzīgo informāciju atļaujas pieprasījuma izskatīšanai, proti:

— atkritumu sākotnējo ražotāju sarakstu, kā arī pilnvaru, ko tie izdevuši, kas apliecinātu, ka *Pedersen* tos pārstāv savākto atkritumu eksportēšanā. Tādējādi *Pedersen* nevarēja rīkoties kā pārvadājuma paziņotāja;

— pierādījumus, ka Vācijā pārstrādes iekārtas apsaimniekos atkritumus tādā veidā, kas no vides aizsardzības viedokļa atbilst tam, ko paredz Dānijas tiesiskais regulējums;

— pietiekamu informāciju par atkritumu sastāvu, jo prasītāja pamata prāvā formulārā par pārrobežu transportu ir tikai precizējusi, ka runa ir par "elektronikas montāžas atkritumiem".

Turklāt, ņemot vērā apgalvoto paziņojuma nepilnību, *Miljøstyrelsen* uzskatīja, ka regulas 7. panta 2. punktā paredzētais 30 dienu termiņš, kurā kompetentā iestāde var dot savu piekrišanu vai celt iebildumus, nevarēja sākties.

Pedersen bija cēlusi prasību *Østre Landsret*, uzskatot, ka ir nosūtījusi pietiekamu dokumentāciju, lai *Miljøstyrelsen* spētu izsniegt prasīto atļauju, ka termiņš iebildumu celšanai ir beidzies un ka tādējādi tai bija tiesības uzsākt pārvadājumus.

III — Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

17. Tā kā bija šaubas par dažu regulas nosacījumu interpretāciju, *Østre Landsret* nolēma uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) a) Vai Padomes 1993. gada 1. februāra Regulas Nr. 259/93/EEK par uzraudzību un kontroli attiecībā uz atkritumu pārvadājumiem Eiropas Kopienā, ievešanu tajā un izvešanu no tās 2. panta g) punkta ii) daļas frāze "ja tas nav iespējams" ir jāsaprot tādējādi, ka licencēts savācējs automātiski nekļūst par reģenerācijai paredzētu atkritumu eksporta paziņotāju?

b) Apstiprinošas atbildes gadījumā Tiesa tiek lūgta precizēt kritērijus, atbilstīgi kuriem licencētais savācējs var būt reģenerācijai paredzētu atkritumu eksporta paziņotājs.

c) Vai kritērijs ir tas, ka atkritumu sākotnējais ražotājs nav zināms, vai arī ka sākotnējo ražotāju ir tik daudz un to katra atsevišķi radītā daļa ir tik niecīga, ka nebūtu saprātīgi pieprasīt, lai katrs no viņiem individuāli iesniegtu paziņojumu par atkritumu eksportu?

2) Vai ar [..] Regulas Nr. 259/93/EKK [..] 7. panta 2. punktu saistībā ar 7. panta 4. punkta a) apakšpunkta pirmo un otro daļu tiek atļauts kompetentām nosūtītājas valsts iestādēm celt iebildumus pret lūgumu izdot pārstrādei paredzēto atkritumu eksporta atļauju gadījumā, ja paziņotājs nav iesniedzis informāciju, kas liecinātu par to, ka galamērķa valstī atkritumi no vides aizsardzības viedokļa tiks reģenerēti atbilstoši prasībām, ko paredz nosūtītājas valsts likumi?

3) Vai [..] Regulas Nr. 259/93/EKK [..] 6. panta 5. punkta pirmais ievilkums ir jāinterpretē tā, ka informēšanas pienākums par atkritumu sastāvu ir izpildīts, ja paziņotājs ir norādījis, ka minētie atkritumi pieder vienai konkrētai kategorijai, piemēram, "elektroniskās montāžas atkritumi"?

4) a) Vai [..] Regulas Nr. 259/93/EKK [..] 7. panta 1. un 2. punkts ir jāinterpretē tādā nozīmē, ka 7. panta 2. punktā noteiktais laikposms sākas no brīža, kad galamērķa kompetentā iestāde ir nosūtījusi apliecinājumu, neņemot vērā faktu, ka kompetentā iestāde neuzskata, ka ir saņēmusi visu 6. panta 5. punktā uzskaitīto informāciju?

b) Negatīvas atbildes gadījumā — kādai informācijai ir jābūt ietvertai paziņojumā, lai sāktos 7. panta 2. punktā paredzētais 30 dienu termiņš?

c) Vai trīsdesmit dienu termiņa beigas juridiski nozīmē, ka kompetentās iestādes vairs nav tiesīgas izteikt iebildumus vai pieprasīt papildu informāciju?"

IV — Analīze

A — *Par pirmo jautājumu*

18. Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas uzzināt, vai Regulas 2. panta g) punkta ii) daļas frāze "ja tas nav iespējams" jāsaprot tādējādi, ka licencēts savācējs automātiski nevar būt pārstrādei paredzētu atkritumu eksporta paziņotājs. Apstiprinošas atbildes gadījumā tā jautā, kādi ir kritēriji, kas ļauj licencētām savācējam kļūt par atkritumu pārvadājuma paziņotāju. Šajā sakarā iesniedzējtiesa šaubās par divu kritēriju piemērotību, proti, pirmkārt, kritēriju, ka sākotnējais atkritumu ražotājs nav zināms, un, otrkārt, kritēriju, ka sākotnējo ražotāju skaits ir tik liels, ka katra atsevišķi radītā daļa ir tik niecīga, ka nebūtu saprātīgi pieprasīt, lai katrs no viņiem individuāli iesniegtu paziņojumu par atkritumu pārvadājumu.

19. Līdzīgi Dānijas, Austrijas un Polijas valdībām, kā arī Komisijai es uzskatu, ka Regulas 2. panta g) punkta ii) daļas frāze "ja tas nav iespējams" jāinterpretē tādā nozīmē, ka licencēts atkritumu savācējs nevar automātiski, t.i., visos gadījumos, būt pārstrādei paredzētu atkritumu eksporta paziņotājs.

20. No regulas 2. panta g) punkta i) un ii) daļu formulējuma nepārprotami izriet, ka Kopienu likumdevējs vēlējās noteikt hierarhisku secību starp personām, kuras var paziņot par atkritumu eksportu kompetentajām iestādēm. Tādējādi lasot šo noteikumu, tā, pirmkārt un galvenokārt, ir "persona, kuras veiktās darbības ir radījušas atkritumus", proti, sākotnējais atkritumu ražotājs, kurš ir arī paziņotājs.

21. "Ja tas nav iespējams" un vienīgi tajā gadījumā dalībvalsts licencēts atkritumu savācējs var pildīt šo paziņotāja lomu, jo regulas 2. panta g) punkta i) un ii) daļās noteiktajā secībā viņš ieņem otro vietu. Tātad licencēts savācējs kļūst par paziņotāju, vienīgi aizstājot sākotnējo atkritumu ražotāju un nevis automātiski.

22. Apskatāmā jautājuma sakarā Tiesai jānosaka, kādos apstākļos ir iespējams, ka sākotnējo ražotāju varētu uzskatīt par vienīgo pilnvaroto paziņotāju saskaņā ar regulu.

23. Iesniedzējtiesa nodod šajā sakarā Tiesas izvērtēšanai divus kritērijus. Pirmais būtu, ka

atkritumu ražotājs nav zināms, bet otrais — ka sākotnējo ražotāju skaits ir tik liels un ka viņu atsevišķi radītā atkritumu daļa ir tik niecīga, ka nebūtu saprātīgi pieprasīt, lai katrs no viņiem individuāli iesniegtu paziņojumu par atkritumu eksportu.

24. Uzskatu, ka iesniedzējtiesas ieteiktie kritēriji, kas ļauj licencētam atkritumu savācējam iegūt paziņotāja statusu regulas nozīmē, ir atbilstīgi.

25. Attiecībā uz pirmo kritēriju, manuprāt, ir acīmredzams, ka, ja nevienam nav zināma sākotnējā nosūtāmo atkritumu ražotāja identitāte, kā tas varētu būt gadījumā, ja, piemēram, ir runa par pamestiem atkritumiem, uz kuriem nav nekādu etiķešu, kas norādītu uz to ražotāju [10], tad ir praktiski neiespējams uzskatīt tādu ražotāju par paziņotāju. Šādā gadījumā, tā kā licencēts atkritumu savācējs ieņem otro vietu to personu sarakstā, kas var likumīgi rīkoties kā paziņotājs, viņš saskaņā ar regulu būs pilnvarots paziņot kompetentajām iestādēm par attiecīgo atkritumu pārvadājumu [11].

26. Saistībā ar otro kritēriju, proti, liels operatoru skaits, kas katrs saražo nenozīmīgu daudzumu atkritumu, man šķiet, ka ir grūti interpretēt regulu kā tādu, kas uzliek absolūtu pienākumu, lai šie mazie ražotāji un tikai viņi būtu tie, kas paziņo par atkritumu plānoto pārvadājumu. Šajā sakarībā uzskatu, ka frāze "ja tas nav iespējams" ir jāinterpretē pietiekami plaši, lai nodrošinātu paziņošanas procedūras efektivitāti. Paziņojumu, kurus iesniedz nelielu atkritumu daudzumu ražotāji, skaita pieaugums, manuprāt, būtu nesavienojams ar pienākumu kompetentajām iestādēm izskatīt šos paziņojums relatīvi īsos termiņos, ko nosaka regula.

27. Turklāt, ja atteiktu atzīt licencētu atkritumu savācēju par paziņotāju iepriekš minētajos apstākļos, tas neveicinātu elektronisko iekārtu un elektronikas montāžas atkritumu dalīto vākšanu. Pat ja tā nebija spēkā laikā,

10 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 27. janvāra Direktīva 2002/96/EK par elektrisko un elektronisko iekārtu atkritumiem (EEIA) (OV 2003, L 37, 24. lpp.) izmanto 20. apsvērumā izteicienu "pamestie produkti", lai apzīmētu preces, kuru ražotājs ir izbeidzis darbību vai to nav iespējams identificēt.

11 — Šajā sakarā jānorāda, ka Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas par atkritumu pārvadājumiem grozītais priekšlikums izmanto to pašu koncepciju, vienlaicīgi to paplašinot. Tādējādi arī atbilstoši šā grozītā priekšlikuma 2. panta 7. punkta i) daļas d) apakšpunktam gadījumā, kad personas, kuras pieder trijām kategorijām, kuras figurē jaunās noteiktās hierarhijas pirmajā rindā, "nav zināmas, ir maksātnespējīgas vai pašlaik nepieejamas kāda iemesla dēļ", licencēts savācējs vai reģistrēts vai licencēts mākleris vai aģents juridiski varētu tikt uzskatīts par paziņotāju.

kad norisinājās pamata prāvas fakti, ir interesanti novērot, ka Direktīva 2002/96 konkrēti min kā vēlamo mērķi "sasniegt paaugstinātu" šādu atkritumu "dalītās vākšanas līmeni" [12].

28. Šo mērķi attaisno fakts, ka bīstamo komponentu esamība elektriskās un elektroniskās iekārtās prasa no tām radušos atkritumu īpašu apstrādi. Dalītā vākšana šajā nozīmē ir priekšnosacījums, lai garantētu tādu īpašu apstrādi, kā arī elektrisko un elektronisko ierīču atkritumu pārstrādi videi draudzīgos apstākļos [13].

29. Šajā aspektā atbalstu, ka interpretācija, atbilstoši kurai, tā kā sākotnējo ražotāju, no kuriem katrs rada nelielu daļu no atkritumiem, skaits ir palielināts, licencēts savācējs tiek atzīts par paziņotāju atbilstoši regulas 2. panta g) punktam, sasaucas ar regulas mērķi, kas izvirzīts vides aizsardzības jomā. Šajā sakarā būtu jāuzsver, ka atbilstoši regulas sestajai preambulai "ir svarīgi atkritumu pārvadājumu uzraudzību un kontroli organizēt tā, lai ņemtu vērā vajadzību saglabāt, aizsargāt un uzlabot vides kvalitāti".

12 — Skat. 16. apsvērumu.

13 — Skat. 15. apsvērumu.

30. Ņemot vērā šos faktus, piedāvāju atbildēt iesniedzējtiesai, ka regulas 2. panta g) punkta ii) daļas frāze "ja tas nav iespējams" jāinterpretē tādā nozīmē, ka licencēts atkritumu savācējs nevar automātiski iegūt pārstrādei paredzētu atkritumu pārvadājuma paziņotāja statusu. Turpretī atbilstoši regulai licencēts savācējs varētu tikt par tādu uzskatīts, ja sākotnējais atkritumu ražotājs nav zināms vai ja ražotāju skaits ir liels un katrs saražo nelielu daļu atkritumu.

B — *Par otro jautājumu*

31. Ar šo jautājumu iesniedzējtiesa jautā, vai regulas 7. panta 2. punkts un 4. punkta a) apakšpunkta pirmais un otrais ievilkums jāinterpretē tādējādi, lai ļautu nosūtītājai kompetentajai iestādei iebilst pret pārstrādei paredzētu atkritumu pārvadājumu tad, ja paziņotājs nav iesniedzis minētai kompetentajai iestādei informāciju, kas pierādītu, ka šo atkritumu apstrāde galamērķa dalībvalstī vides aizsardzības ziņā būs ekvivalenta tām metodēm, kuras pieprasa nosūtītājas dalībvalsts tiesību normas.

32. Lai atbildētu uz šo jautājumu, ir jāatgādina nesenais 2004. gada 16. decembra spriedums lietā *EU-Wood-Trading*[14]. Šajā lietā Tiesa nolēma, pirmkārt, ka regulas 7. panta 4. punkta a) apakšpunkta pirmais ievilkums jāinterpretē tādējādi, ka iebildumi pret reģenerācijai paredzētu atkritumu pārvadājumu, kurus tiesīgas celt kompetentās nosūtītājas un galamērķa iestādes, var tikt balstīti uz apsvērumiem, kas saistīti ne tikai ar pašu atkritumu transporta operāciju katras kompetentās iestādes kompetences teritorijā, *bet tāpat arī ar atkritumu pārstrādes operāciju, kā nolūkā tiek veikts šis pārvadājums.* Otrkārt, tā nolēma, ka šis pats regulas noteikums jāinterpretē tādējādi, ka kompetentā nosūtītāja iestāde, ceļot iebildumus pret atkritumu pārvadājumu, var izvērtēt atkritumu reģenerācijas ietekmi uz cilvēka veselību un vidi reģenerācijas plānotajā galamērķī, ievērojot samērīguma principu, *pamatojoties uz kritērijiem, kurus, lai izvairītos no šādas ietekmes, piemēro atkritumu reģenerācijai nosūtītājā valstī, pat ja šie kritēriji ir stingrāki nekā galamērķa dalībvalstī spēkā esošie.*

33. Tiesas sniegtie argumentācijas apsvērumi, lai nonāktu pie šī secinājuma, manuprāt, atbild uz iesniedzējtiesas uzdoto jautājumu.

34. Ir jānorāda, ka, lai sasniegtu veselības un vides aizsardzības mērķus, Tiesa skaidri akcentējusi nepieciešamību apzināt katru atkritumu pārvadājumu starp dalībvalstīm kopumā, t.i., sākot no atkritumu pārvadājuma starta punkta nosūtīšanas dalībvalstī līdz pat to apstrādei galamērķa dalībvalstī. Tātad atkritumu pārvadājuma pārraudzīšana tās kopumā tiktu apdraudēta, ja kompetentās iestādes netiktu pienācīgā veidā informētas par pārvadājuma operācijas detaļām. Šajā sakarā regulas 6. panta 5. punkta mērķis ir uzlikt paziņotājam pienākumu sniegt dažādas ziņas par atkritumiem, kas paredzēti reģenerācijai, tādas kā to izcelsme, sastāvs un apjoms, kā arī pārvadājuma noteikumi.

35. Tiesa interpretēja šo regulas pantu kā tādu, kas uzliek paziņotājam pienākumu arī sniegt ziņas par *apstākļiem, kādos šiem atkritumiem jātiek reģenerētiem.* Šajā sakarā tā konstatē, ka Kopienu likumdevējs "ir vēlējies, lai visas kompetentās iestādes tiktu informētas par visu atkritumu apstrādes procesu līdz brīdim, kad tie vairs neapdraud veselību un vidi"[15]. Šī kompetento iestāžu informēšana pilnībā ir nepieciešams priekšnosacījums, lai tās varētu īstenot vajadzīgos pasākumus cilvēka veselības un vides aizsardzībai, piemēram, iespēju celt pamatotus iebildumus.

14 — Lieta C-277/02 (Krājums, I-8091. lpp.).

15 — Iepriekš minētais spriedums lietā *EU-Wood-Trading*, 37. punkts.

36. Šī pieeja ir tādējādi ļāvusi Tiesai atzīt kompetentās nosūtītājas iestādes tiesības novērtēt apstākļus, kādos tiks veikts atkritumu reģenerācijas process galamērķa dalībvalstī. Minētās tiesības novērtēt dod šai kompetentajai iestādei pilnvaras izvirzīt iebildumus par pārvadājumu, pamatojoties uz regulas 7 panta 4. punkta a) apakšpunkta pirmo ievilkumu, ja tā uzskata, ka, pamatojoties uz informāciju, kurai jābūt tās rīcībā, galamērķa vietā paredzētajai atkritumu reģenerācijai varētu būt kaitīga ietekme uz cilvēka veselību un vidi [16]. Pamatojoties uz to, nosūtītāja kompetentā iestāde var katrā konkrētā gadījumā un ievērojot samērīguma principu izvērtēt, vai reģenerācija, kas paredzēta galamērķa valstī, pat tad ja to reglamentē ne tik stingras normas, ir tāda, kas garantē [cilvēka veselības un vides] aizsardzību, kas ir atbilstoša valstī spēkā esošajām normām.

37. Šis konkrētais kompetentās nosūtītājas iestādes veiktais risku novērtējums, kuram, pēc Tiesas ieskatiem, jābalstās nevis uz vispārēja rakstura apsvērumiem, bet gan uz atbilstīgiem zinātniskiem pētījumiem, nav iespējams, ja paziņotājs neiesniedz ziņas par apstākļiem, kādos galamērķa dalībvalstī tiks veikta atkritumu reģenerācija [17].

38. Tomēr, kā jau redzējām, regulas 6. panta 5. punkts tieši nosaka paziņotājam pienākumu sniegt ziņas, kā Tiesa to ir interpretējusi.

39. No tā izriet, ka, manuprāt, regulas 7. panta 4. punkta a) apakšpunkta pirmais ievilkums, aplūkojot to kopsakarā ar 6. panta 5. punktu, ir interpretējams tādā nozīmē, kas ļauj kompetentajai nosūtītājai iestādei celt iebildumus pret reģenerācijai paredzētu atkritumu pārvadājumu gadījumā, ja minētajai iestādei paziņotājs nav iesniedzis ziņas, kas pierāda, ka minēto atkritumu pārstrāde galamērķa dalībvalstī notiks atbilstoši metodēm, kuras no vides aizsardzības viedokļa ir līdzvērtīgas tām, kuras pieprasa nosūtītājas dalībvalsts tiesiskais regulējums.

16 — Šādā gadījumā iebilduma pamats ir tas, ka pārvadājums neatbilst no Direktīvas 75/442 izrietošajām prasībām, proti, tās 4. pantam, saskaņā ar kuru dalībvalstis "paredz vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu atkritumu reģenerāciju vai apglabāšanu, neapdraudot cilvēku veselību un neizmantojot metodes vai darbības, kas varētu radīt kaitējumu videi". Skat. iepriekš minētā sprieduma lietā *ELI-Wood-Trading* 42. punktu.

17 — Šajā sakarā es piebilstu, kā jau to norādīju 2004. gada 23. septembrī sniegtajos secinājumos lietā *ELI-Wood-Trading* (68. punkts), ka paziņotājam, kuram bija jānoslēdz līgums ar atkritumu saņēmēju uzņēmumu par atkritumu reģenerāciju, loģiski ņemot, būtu jābūt spējīgam pierādīt, ka paredzētā reģenerācija atbilst nosūtīšanas dalībvalstī spēkā esošo normu prasībām. Turklāt, ciktāl nepieciešams un ievērojot regulā paredzētos termiņus, būtu bijis jānotiek iztaujāšanai starp nosūtītāja kompetento iestādi un paziņotāju.

C — *Par trešo jautājumu*

40. Ar šo jautājumu iesniedzējtiesa vēlas uzzināt, vai regulas 6. panta 5. punkta pirmais ievilkums ir jāinterpretē tādējādi, ka pienākums sniegt ziņas par atkritumu sastāvu ir izpildīts, ja paziņotājs paziņojumā ir norādījis vienu atkritumu kategoriju, šajā gadījumā — "elektroniskās montāžas atkritumi".

41. Līdzīgi Dānijas, Beļģijas, Austrijas un Polijas valdībai, kā arī Komisijai es uzskatu, ka minētais regulas nosacījums uzliek paziņotājam pienākumu sniegt detalizētas un pilnīgas ziņas par atkritumu, kas paredzēti reģenerācijai, sastāvu, lai dotu kompetentajām iestādēm iespēju kontrolēt, kādi atkritumi tiek pārvadāti, un izvērtēt to draudus apkārtējai videi.

42. No tā, manuprāt, izriet, ka norādīt vienīgi kategoriju, kurai pieder attiecīgie atkritumi, nav pietiekami, lai izpildītu pienākumu sniegt ziņas. Ja atsaucamies uz atkritumu tipu, kas ir pamata prāvas pamatā, ņemot vērā lielo elektronikas montāžas atkritumu dažādību gan pēc to izmēra, gan arī pēc to īpašā sastāva, norāde tikai uz atkritumu kategoriju ir pārāk vispārināta un neskaidra. Tikai tāda norāde nesniedz kompetentajai iestādei norādes ne par atkritumu ķīmisko sastāvu, ne arī par to fiziskajiem raksturlielumiem, tādējādi minētās iestādes nav spējīgas izvērtēt, vai paredzētā atkritumu pārstrāde ir piemērota.

43. No regulas 6. panta 5. punkta pirmā ievilkuma formulējuma skaidri izriet, ka paziņotājam ir pienākums sniegt detalizētākas ziņas nekā vienīgi atkritumu tipa norādīšana. Arī atgādinu, ka atbilstoši šim noteikumam paziņotājam kravas pavadzīmē, kas ir paziņojuma formalitātes pamatā, jāiekļauj informācija konkrēti par "pārstrādei paredzēto atkritumu izcelsmi, *sastāvu* un apjomu" [18]. Turklāt, ja runa ir par dažādas izcelsmes atkritumiem, tad tas pats noteikums uzliek paziņotājam pienākumu sniegt "atkritumu detalizētu uzskaitījumu".

44. Tātad arī tādā gadījumā, kāds ir pamata prāvas pamatā, proti, elektronikas montāžas atkritumu vākšana, neatkarīgi no tā, vai šie atkritumi ir vai nav dažādas izcelsmes, regulas 6. panta 5. punkta pirmais ievilkums vēl arvien, manuprāt, uzliek paziņotājam

18 — Izcēlums — mans.

pienākumu sniegt kompetentajām iestādēm ziņas par sastāvdaļu raksturīpašībām, materiāliem un vielām, ko tie satur.

45. Nepieciešamība pēc tādas detalizētas informācijas ir paaugstināta, ja runa ir par elektrisko un elektronikas iekārtu atkritumiem (EEIA). Šajā sakarībā piemēra pēc tikai pieminēšu Direktīvu 2002/96, kura, ņemot vērā īpašo apstrādi, kas nepieciešama šī veida atkritumiem, un nepieciešamību veicināt dalītu vākšanu, norāda, ka "apsaimniekošanas un jo īpaši EEIA apstrādes un reģenerācijas/otrreizējas pārstrādes veicināšanā ir svarīga ražotāju sniegtā informācija par sastāvdaļu un materiālu identifikāciju" [19]. Tāpat ir nepieciešams sniegt ziņas par bīstamu sastāvdaļu esamību elektriskās un elektroniskās iekārtās, kas ir "nozīmīgākā atkritumu apsaimniekošanas posma daļa" [20].

46. Ņemot vērā šos apsvērumus, uzskatu, ka iesniedzējtiesai būtu jāatbild, ka regulas 6. panta 5. punkta pirmais ievilkums ir jāinterpretē tādējādi, ka paziņotāja pienākums sniegt informāciju par reģenerācijai paredzētu atkritumu sastāvu nav izpildīts, ja paziņotājs ir norādījis vienīgi kategoriju, kurai pieder attiecīgie atkritumi.

D — *Par ceturto jautājumu*

47. Ar šo pēdējo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai regulas 7. panta 1. un 2. punkts ir jāinterpretē tādā nozīmē, ka 30 dienu termiņš, kas ir kompetento iestāžu rīcībā, lai celtu iebildumus pret pārvadājumu, sākas tad, kad galamērķa kompetentā iestāde nosūta apliecinājumu par paziņojuma saņemšanu, ieskaitot gadījumu, kad nosūtītāja kompetentā iestāde uzskata, ka tā nav saņēmusi visu vajadzīgo informāciju, kura noteikta regulas 6. panta 5. punktā. Iesniedzējtiesa turklāt vēlas zināt, vai 30 dienu termiņa pārsniegšanas sekas ir tādas, ka kompetentās iestādes vairs nevar celt iebildumus pret pārvadājumu vai pieprasīt no paziņotāja papildu informāciju.

48. Attiecībā uz prejudiciālā jautājuma pirmo daļu *Pedersen*, Beļģijas valdība un Komisija pauž viedokli, ka 30 dienu termiņš sākas tad, kad kompetentā galamērķa iestāde izsūta apliecinājumu par paziņojuma saņemšanu, neatkarīgi no tā, vai paziņotāja sniegtā informācija ir nepietiekama. Komisija uzska-

19 — Skat. direktīvas 22. apsvērumu. Skat. arī tās pašas direktīvas 11. panta 1. punktu.

20 — Skat. šīs pašas direktīvas 7. apsvērumu.

ta, ka, ja kompetentā nosūtītāja iestāde uzskata, ka paziņojums ir nepilnīgs, tā var celt iebildumus pret pārvadājumu, pirms beidzas 30 dienu termiņš. Turklāt *Pedersen* uzskata, ka šis termiņš ir garantija pret paziņojumu patvaļīgu izskatīšanu un ka paziņotāja tiesību uz aizstāvību, kā arī tiesiskās noteiktības ievērošana prasa striktu minētā termiņa ievērošanu.

49. Dānijas, Austrijas un Polijas valdība nepiekrīt šai analīzei un uzskata, ka 30 dienu termiņš sākas vienīgi no brīža, kad paziņojums ir saņemts pilnībā. Pieņemot pretējo, viņuprāt, nozīmētu, ka kompetentās iestādes nevarētu celt iebildumus pret pārvadājumu minētajā termiņā.

50. Turklāt Austrijas valdība atbalsta ideju, ka regula nerisina konkrēti gadījumu, ja kompetentā nosūtītāja iestāde lūdz atbilstoši regulas 6. panta 4. punktam iesniegt ziņas vai dokumentus, kas papildina paziņojumu par pārvadājumu, lai gan kompetentā galamērķa iestāde jau ir nosūtījusi apstiprinājumu par minētā paziņojuma saņemšanu. Austrijas valdība uzskata, ka tādā gadījumā, ņemot vēra regulas sistēmu, būtu jāatliek 30 dienu termiņš līdz brīdim, kas paziņotājs iesniedz visus pieprasītos dokumentus.

51. Līdzīgi Austrijas valdībai uzskatu, ka regula neparedz sekas, kuras izraisa kompetentās iestādes lūgums saskaņā ar regulas 6. panta 4. punktu iesniegt papildu informāciju vai dokumentus 7. panta 2. punktā minētajam 30 dienu termiņam. Turklāt ir jānorāda, ka regulas 7. panta 1. punkta, kas paredz, ka kompetentā galamērķa iestāde nosūta apstiprinājumu par saņemšanu, *saņemot paziņojumu*, formulējums skaidri nepieprasa, lai šis paziņojums ietvertu pilnīgu informāciju.

52. Ir svarīgi precizēt, ka iesniedzējtiesas izskatāmā lieta, pamatojoties uz kuru, tā uzdod Tiesai jautājumus, neatbilst tādam gadījumam, kad galamērķa kompetentā iestāde uzskatītu, ka tai nav jānosūta apstiprinājums par paziņojuma saņemšanu, kamēr tajā nav visas nepieciešamās informācijas [21].

21 — Šis gadījums, kas regulā skaidri nav paredzēts, ir apskatīts priekšlikuma par Regulas par atkritumiem grozījumiem 9. pantā. Šis pants paredz, ka galamērķa iestādei jānosūta apstiprinājums par saņemšanu, līdzko tā saņem atbilstošo paziņojumu. Minētā priekšlikuma 5. panta 3. punkts šajā sakarā norāda, ka paziņojums tiek uzskatīts par tādu, ja paziņotājs ir iesniedzis visu informāciju un dokumentus, kas tajā uzskaitīti, kā arī papildu informāciju un dokumentus, kas viņam varētu tikt pieprasīti. Apstiprinājums par atbilstoša paziņojuma saņemšanu principā jānosūta trīs darba dienu laikā pēc tam, kad kompetentā galamērķa iestāde paziņojumu ir saņēmusi. Tomēr, ja izrādās, ka paziņojums ir neatbilstošs, 9. panta 2. punkts paredz, ka šai kompetentajai iestādei jāpieprasa trūkstošā informācija un dokumenti. Šādā gadījumā iepriekš minētais trīs dienu termiņš "ir apturēts uz laiku, līdz kompetentā galamērķa iestāde iegūst visu pieprasīto informāciju un dokumentus".

53. Ir arī precīzi jādefinē gadījums, kura sakarā iesniedzējtiesa vēršas pie Tiesas: runa ir par gadījumu, kad galamērķa kompetentā iestāde jau ir nosūtījusi apstiprinājumu par paziņojuma saņemšanu un nosūtītāja kompetentā iestāde vienlaicīgi uzskata, ka tās rīcībā nav visas nepieciešamās informācijas, lai pieņemtu lēmumu. Vai šādā gadījumā būtu jāuzskata, ka 30 dienu termiņš ir sācies? Domāju, ka uz šo jautājumu jāatbild apstiprinoši.

54. Tādējādi iesniedzējtiesas norādītā problēma šajā sakarā uzliek pienākumu samierināt divas nepieciešamības: no vienas puses, garantija paziņotājam, ka regulas noteiktās procedūras ietvaros viņa pārvadājuma projekts tiks izskatīts tās noteiktajos termiņos, un, no otras puses, kompetento iestāžu tiesības izteikt iebildumus pret reģenerācijai paredzētu atkritumu pārvadājumu.

55. Runājot vispirms par garantiju paziņotājam, ka viņa pārvadājuma projekts tiks izskatīts regulas noteiktajos termiņos, ir vietā atgādināt par procedūru, kādā kompetentās iestādes veic paziņojuma izskatīšanu.

56. Regulas 7. panta 1. punkts paredz, ka saņemot paziņojumu, galamērķa kompetentā iestāde triju darba dienu laikā nosūta apliecinājumu par saņemšanu paziņotājam, kā arī šā dokumenta kopiju pārējām kompetentajām iestādēm un saņēmējam. Apliecinājuma par saņemšanu nosūtīšana ir, atbilstoši minētā panta 2. punktam, 30 dienu termiņa, kurš ir galamērķa, nosūtītājas un tranzīta kompetento iestāžu rīcībā, lai celtu iebildumus pret pārvadājumu, sākums [22].

57. Regulas 7. panta 1. un 2. punktu formulējumā nekas neliecina, ka izņēmuma kārtā 30 dienu termiņš nesāktos nepilnīga paziņojuma iesniegšanas gadījumā. Tieši pretēji, lasot šos nosacījumus, ir redzams, ka, lai noteiktu minētā termiņa sākšanās atskaites punktu, vienīgā formalitāte, kas jāveic galamērķa kompetentajai iestādei, ir apstiprinājuma par saņemšanu izsūtīšana.

58. Turklāt no Tiesas judikatūras izriet, ka "regulā noteiktā procedūra paziņotājam garantē to, ka viņa pārvadājuma iecere tiks izvērtēta šajā regulā noteiktajos termiņos un ka pēc šo termiņu beigām viņš tiks informēts par to, vai un pie kādiem nosacījumiem

22 — Orientējoši norādīšu, ka saskaņā ar regulas 7. panta 3. punktu to pašu iestāžu rīcībā ir 20 dienas, sākot ar apstiprinājuma par saņemšanu nosūtīšanu, lai noteiktu viņu kompetencē esošā atkritumu pārvadājuma nosacījumus.

pārvadājums var tikt veikts" [23]. Šī interpretācija sniedz paziņotājam nozīmīgu procesuālo garantiju, kurš tādējādi ir pārliecināts par to, ka viņa pieprasījums tiks izskatīts īsā termiņā un ka viņš tiks informēts par lēmumu, pirms beidzas 30 dienu termiņš. Tas, manuprāt, nesaskan ar analīzi, atbilstoši kurai kompetentā nosūtītāja iestāde varētu, pamatojoties uz regulu, uzskatīt, ka 30 dienu termiņš nav sācies tādā gadījumā, ja tā uzskata, ka paziņojums ir nepilnīgs.

59. Otrkārt, attiecībā uz kompetento nosūtīšanas un galamērķa iestāžu tiesībām celt iebildumus, kā to paredz regulas 7. panta 4. punkta a) apakšpunkts, ir skaidrs, ka šī panta nosacījumu, kas nosaka, kādos gadījumos šīs iestādes var celt iebildumus pret pārstrādei paredzētu atkritumu pārvadājumu, efektīva piemērošana paredz, ka to rīcībā jau ir nepieciešamās ziņas, lai veiktu paredzētā pārvadājuma nosacījumu padziļinātu izpēti.

60. Šajā sakarā atgādinu, ka regulas 6. panta 5. punktā nav izsmeļoši uzskaitīta tā informācija, kura paziņotājam jāiesniedz. Turklāt no regulas izveidotās kārtības izriet, ka kompetentajām iestādēm, kurām jāsaņem paziņojums, ir jāpārbauda, vai tajā ir nepieciešamā informācija, kas ļautu izvērtēt paredzētā pārvadājuma atbilstību regulai. To veicot, šīs iestādes pārliecinās, ka to rīcībā tik tiešām ir līdzekļi, kas ļauj tām īstenot kontroli pār paredzētā pārvadājuma nosacījumiem. Manuprāt, no tā izriet, ka katra no šīm iestādēm var celt iebildumus pret pārstrādei paredzētu atkritumu pārvadājumu, ja to rīcībā nav nepieciešamās informācijas detalizētas pārvadājuma projekta izpētes veikšanai.

61. Šādā gadījumā, atsaucoties uz to, kā Tiesa lēmusi iepriekš minētajā spriedumā lietā *ASA* saistībā ar kļūdu, ko pieļāva paziņotājs, kvalificējot pārvadājuma operāciju (apglabāšana vai reģenerācija) [24], uzskatu, ka kompetentajai iestādei vajadzētu būt spējīgai pamatot savu iebildumu pret pārvadājumu ar to, ka paziņojumā ietvertā informācija ir nepilnīga, neatsaucoties uz kādu no īpašajiem regulas nosacījumiem, kas definē iebildumus, kurus dalībvalstis var celt pret atkritumu pārvadājumiem. Turklāt es precizētu, ka iebildums par paziņojuma nepilnību ir ceļams regulas 7. panta 2. punkta paredzētajā 30 dienu termiņā. Pretējs risinājums liegtu procesuālo garantiju, kura ir paziņotā-

23 — Skat. 2001. gada 13. decembra spriedumu lietā C-324/99 *DaimlerChrysler* (*Recueil*, I-9897. lpp., 70. punkts). Skat. arī 2002. gada 27. februāra spriedumu lietā C-6/00 *ASA* (*Recueil*, I–1961. lpp., 49. punkts) un 2004. gada 19. oktobra spriedumu lietā C-472/02 *Siomab* (Krājums, I-9971. lpp., 29. punkts).

24 — 47. punkts. Skat. arī 2003. gada 27. februāra rīkojumu apvienotajās lietās no C-307/00 līdz C-311/00 *Oliehandel Koeweit* u.c. (*Recueil*, I-1821. lpp., 107. punkts) un iepriekš minēto spriedumu lietā *Siomab*, 28. punkts.

jam, ka viņa lieta tiks izskatīta šajā 30 dienu terminā.

62. Tātad no šī izklāsta izriet, ka, ja iesniegtais paziņojums ir nepilnīgs, t.i., tajā nav visas nepieciešamās informācijas, lai nodrošinātu paredzētā pārvadājuma atbilstību regulas nosacījumiem, man šķiet, ka kompetentajai nosūtītājai iestādei ir pamats celt iebildumus pret šo pārvadājumu, iekļaujoties 30 dienu terminā, kurš sākas, pat šajā konkrētajā gadījumā, līdzko kompetentā galamērķa iestāde izsūta apstiprinājumu par paziņojuma saņemšanu.

63. Lai gan tas ir precizēts, tomēr vēlos norādīt, ka man šķiet — atbilstoši labas administratīvās pārvaldības prasībai ir nepieciešams, ka pirms tāda iebilduma celšanas pret pārvadājumu kompetentā nosūtītāja iestāde pieprasa paziņotājam papildu informāciju, kas papildina viņa paziņojumu.

64. Šajā sakarā ir svarīgi atgādināt, ka regulas 6. panta 4. punkts paredz, ka, "sastādot paziņojumu, paziņotājs aizpilda kravas pavadzīmi un, ja to pieprasa kompetentās iestādes, iesniedz papildu informāciju un dokumentus".

65. Šis regulas noteikums ir īpaši paredzēts, lai regulētu tādu situāciju, kad nosūtītāja kompetentā iestāde saņem nepilnīgu paziņojumu. Šai iestādei, manuprāt, vajadzētu izmantot pilnvaras, ko sniedz minētais pants, vēršoties pie paziņotāja ar pieprasījumu iesniegt papildu informāciju un dokumentus.

66. Kā esmu to jau norādījis, regula tomēr nav paredzējusi tāda pieprasījuma ietekmi uz procesuālo terminu. Bez šaubām, varētu uzskatīt, ka paziņotāja atbildei uz šo pieprasījumu vajadzētu tikt iesniegtai 30 dienu terminā bez citiem grozījumiem. Tomēr tāds risinājums man šķiet praksē nereāls, jo, ņemot vērā pat neilgu terminu, kas paziņotājam nepieciešams, lai apkopotu un nosūtītu kompetentajai nosūtītājai iestādei pieprasīto informāciju un dokumentus, droši vien minētās iestādes rīcībā būtu tikai dažas dienas, lai pirms 30 dienu termiņa beigām detalizēti izpētītu paredzētā pārvadājuma nosacījumus.

67. Tieši tāpēc uzskatu, ka regulas 6. panta 4. punkta noderīgās iedarbības nodrošināšana, kā arī nepieciešamība iekļaut šī panta saturu Kopienu likumdevēja noteiktajā procesuālajā ietvarā pieļauj citu interpretāciju, atbilstoši kurai kompetentās nosūtītājas iestādes pieprasījuma, kas lūdz paziņotājam iesniegt papildu informāciju un dokumentus, sekas ir 30 dienu termiņa pārtraukšana līdz

laikam, kad minētā iestāde iegūst savā rīcībā pieprasīto informāciju un dokumentus.

68. Ar "termiņa apturēšanu" es domāju situāciju, kurā tāda darbība kā informācijas pieprasījums "apstādina termiņa gaitu, neatceļot ar atpakaļejošu spēku laiku, kas jau pagājis", tādā veidā, ka tiek ņemts vērā jau pagājušais laiks, kad šis termiņš atsākas [25].

69. Turklāt, lai nodrošinātu paziņošanas procedūras efektivitāti, ievērojot vienlaicīgi paziņotāja procesuālās garantijas, manuprāt, kompetentajai nosūtītājai iestādei būtu tikai vienreiz jāpieprasa papildu informācija un jānosūta tūlīt pēc 30 dienu termiņa sākuma. Šim pieprasījumam tāpat vajadzētu noteikt paziņotājam termiņu pieprasītās informācijas un dokumentu iesniegšanai, kas būtu jānosaka dalībvalstīm, ņemot vērā [procesuālo] ātrumu, uz kuru tiecas Kopienu likumdevējs. Tādējādi 30 dienu termiņš atsāktos vai nu no brīža, kad kompetentā iestāde saņemtu pieprasīto papildu informāciju un dokumentus, vai arī, vēlākais, kad beidzas īsākais termiņš, kurā paziņotājam būtu bijis jāiesniedz šī informācija un dokumenti. No šiem precizējumiem izriet, ka 30 dienu termiņa apturēšana nevarētu nekādā gadījumā pārsniegt atbilstošo termiņu, kurā paziņotājam jāiesniedz papildu informācija un dokumenti.

70. Manuprāt, šādam risinājumam būtu priekšrocība saskaņot garantiju, ka paziņotāja paziņojums tiks izskatīts visīsākajos termiņos, ar kompetento iestāžu pilnvarām celt iebildumus pret atkritumu pārvadājumu, detalizēti izskatot paziņojumu.

71. Attiecībā uz prejudiciālā jautājuma pēdējo daļu, ar kuru, atgādinu, iesniedzējtiesa vaicā, vai 30 dienu termiņa notecējumam ir tādas sekas, ka kompetentās iestādes vairs nevar celt iebildumus pret pārvadājumu vai pieprasīt paziņotājam papildu informāciju, uzskatu, ka uz to ir jāatbild apstiprinoši.

72. Pirmkārt, tik tiešām Tiesas sniegtā procesuālā garantija, atbilstoši kurai paziņotājs ir nodrošināts, ka viņa pārvadājuma projekts tiks izskatīts regulas noteiktajos termiņos un ka viņam tiks sniegta atbilde uz paziņojumu, vēlākais, šiem termiņiem beidzoties, zustu, ja mēs uzskatītu, ka kompetentās iestādes var celt iebildumus pēc 30 dienu termiņa bei-

25 — Skatīt jēdziena "suspension" definīciju Francijas tiesībās: *Lexique de termesjuridiques*, Dalloz, Paris, 1981.

gām. Turklāt tāda interpretācija būtu tieši pretēja regulas 7. panta 2. panta formulējumam, atbilstoši kuram "galamērķa, nosūtītāja un tranzīta kompetentās iestādes 30 dienu laikā pēc apliecinājuma nosūtītāja var izteikt iebildumus pret pārvadājumu [..]".

73. Otrkārt, par to, vai kompetentās iestādes var pieprasīt paziņotājam iesniegt papildu informāciju un dokumentus tad, kad 30 dienu termiņš ir beidzies, regulas 6. panta 4. punkts un 7. panta 2. punkts nedod tieši skaidru atbildi. Tomēr šo abu noteikumu sistēma liek domāt, ka kompetentajai iestādei jāpieprasa papildu informācija un dokumenti šajā termiņā, kurš, kā mēs to redzējām, principā ir termiņš, ko šīs iestādes varētu veltīt, lai izskatītu katru paziņojumu.

74. Lai sniegtu iesniedzējtiesai atbildi pilnībā atbilstoši tam, kā izriet no lietas materiāliem, ka regulas 10. pantā paredzētā īpašā procedūra ir piemērojama elektronikas montāžas atkritumu pārvadājumiem, par ko ir pamata prāva, ir nepieciešams visbeidzot pārbaudīt, vai interpretācija, kuru piedāvāju, atbilst arī minētajā pantā aprakstītajam atkritumu pārvadājuma gadījumam.

75. Šajā sakarā atgādinu, ka regulas 10. pants ietver īpašus nosacījumus, kas piemērojami it īpaši reģenerācijai paredzētiem atkritumiem, kas vēl nav iekļauti II, III vai IV pielikumā. Tas arī paredz, ka šiem atkritumiem piemēro tās pašas procedūras, kuras noteiktas regulas 6.–8. punktā, "izņemot to, ka iesaistīto kompetento iestāžu piekrišana iesniedzama rakstiski pirms pārvadājuma uzsākšanas".

76. No regulas 10. panta formulējuma skaidri izriet, ka tās 6.–8. punktā noteiktās procedūras paliek piemērojamas šīm īpašajām atkritumu kategorijām, tajā skaitā arī šajos punktos norādītajos termiņos. Vienīgā īpatnība ir prasība par kompetento iestāžu rakstisku piekrišanu pirms pārvadājuma uzsākšanas. Tādējādi regulas 10. pantā iekļautais pārvadājums netiks uzskatīts par atļautu un tādēļ nevarēs tikt īstenots saskaņā ar iestāžu vienošanos, kas izteikta klusējot 30 dienu termiņā.

77. Tā kā procedūras, kas piemērojama attiecībā uz regulas 10. pantā norādītajiem atkritumiem, īpatnība ir tādējādi skaidri definēta, man šķiet, ka nav šķēršļu, lai atbilde, kuru piedāvāju sniegt iesniedzējtiesai, netiktu piemērota gadījumos, kurus aptver minētais pants.

78. Citiem vārdiem sakot, pat pieņemot to, ka regula pieprasa kompetento iestāžu piekrišanu rakstveidā, pirms pārvadājums ir uzsākts, pēdējām ir jāievēro regulas 7. panta 2. punktā paredzētais 30 dienu termiņš, lai celtu iebildumus un/vai pieprasītu papildu informāciju vai dokumentus.

79. Saskaņā ar šo analīzi piedāvāju atbildēt iesniedzējtiesai, ka regulas 7. panta 1. un 2. punkts ir jāinterpretē tādā nozīmē, ka 30 dienu termiņš, kurš ir kompetento iestāžu rīcībā, lai celtu iebildumus pret pārvadājumu, sākas no brīža, kad kompetentā galamērķa iestāde ir izsūtījusi apstiprinājumu par paziņojumu, ieskaitot gadījumu, kad kompetentā nosūtītāja iestāde uzskata, ka nav saņēmusi visu regulas 6. panta 5. punktā paredzēto informāciju. Tomēr tādā gadījumā kompetentās nosūtītāja iestādes nosūtītā pieprasījuma paziņotājam iesniegt papildu informāciju un dokumentus atbilstoši regulas 6. panta 4. punktam sekas ir 30 dienu termiņa apturēšana uz laiku, kurš jebkurā gadījumā nevar pārsniegt īso termiņu, kuru noteikusi šī iestāde minētās informācijas un dokumentu iesniegšanai. Visbeidzot, ja 30 dienu termiņš tiek pārsniegts, kompetentās iestādes vairs nevar celt iebildumus pret pārvadājumu vai pieprasīt paziņotājam papildu informāciju vai dokumentus.

V — Secinājumi

80. Ņemot vērā visus šos apsvērumus, piedāvāju Tiesai atbildēt uz *Østre Landsret* uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem šādi:

1) frāze "ja tas nav iespējams" Padomes 1993. gada 1. februāra Regulas (EEK) Nr. 259/93 par uzraudzību un kontroli attiecībā uz atkritumu pārvadājumiem

Eiropas Kopienā, ievešanu tajā un izvešanas no tās, kas grozīta ar Komisijas 1999. gada 24. novembra Lēmumu 1999/816/EK, 2. panta g) punkta ii) daļā ir jāinterpretē tādējādi — licencēts savācējs nevar automātiski kļūt par reģenerējamu atkritumu pārvadājuma paziņotāju. Tomēr saskaņā ar regulu licencēts savācējs varētu tikt uzskatīts par pārvadājuma paziņotāju, ja atkritumu ražotājs nav zināms vai arī ja operatoru skaits ir liels un katrs no tiem saražo niecīgu atkritumu daudzumu;

2) Regulas Nr. 259/93, kas grozīta ar Lēmumu 1999/816, 7. panta 4. punkta a) apakšpunkta pirmais ievilkums, aplūkojot to kopsakarā ar šīs pašas regulas 6. panta 5. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tas ļauj nosūtītājai kompetentajai iestādei celt iebildumus pret reģenerācijai paredzētu atkritumu pārvadājumu, ja minētās iestādes rīcībā nav pietiekamas paziņotāja iesniegtas informācijas, kas pierāda, ka šo atkritumu reģenerācija galamērķa dalībvalstī notiks atbilstoši metodēm, kuras no vides aizsardzības viedokļa līdzvērtīgas tām, kādas pieprasa nosūtītājas dalībvalsts tiesiskais regulējums;

3) Regulas Nr. 259/93, kas grozīta ar Lēmumu 1999/816, 6. panta 5. punkta pirmais ievilkums ir jāinterpretē tādējādi, ka paziņotāja pienākums sniegt informāciju par reģenerācijai paredzētu atkritumu pārvadājumu nav izpildīts, ja paziņojumā norādīts vienīgi attiecīgo atkritumu veids;

4) Regulas Nr. 259/93, kas grozīta ar Lēmumu 1999/816, 7. panta 1. un 2. punkts jāinterpretē tādējādi, ka 30 dienu termiņš, kurā kompetentajām iestādēm jāceļ iebildumi pret atkritumu pārvadājumu, sākas, kad galamērķa kompetentā iestāde ir nosūtījusi apstiprinājumu par paziņojumu saņemšanu, pat ja nosūtītāja kompetentā iestāde uzskata, ka tā nav saņēmusi visu šīs regulas 6. panta 5. punktā noteikto informāciju. Tomēr šādā gadījumā nosūtītājas

kompetentās iestādes pieprasījuma paziņotājam sniegt papildu informāciju un dokumentus atbilstoši šīs regulas 6. panta 4. punktam sekas ir 30 dienu termiņa apturēšana uz laiku, kurš nekādā ziņā nevar pārsniegt minētās iestādes pieprasīto īso termiņu informācijas un dokumentu iesniegšanai. Visbeidzot, ja šis 30 dienu termiņš tiek pārsniegts, kompetentās iestādes vairs nevar celt iebildumus pret pārvadājumu vai pieprasīt paziņotājam papildu informāciju un dokumentus.